

Arrest

nr. 183 353 van 3 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatieattest als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij werd op 25 november 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op terugleiding (bijlage 13^{septies}). Sindsdien zit verzoekende partij opgesloten met het oog op haar verwijdering uit het Rijk.

1.2. De echtgenote van verzoekende partij dient op 9 januari 2017 met een volmacht een aanvraag gezinshereniging in. Deze wordt op 20 januari 2017 als onbestaande beschouwd.

1.3. Op 21 februari 2017 dient de advocaat van verzoekende partij bij volmacht een aanvraag gezinshereniging in.

1.4. Op 23 februari 2017 wordt desbetreffend volgende beslissing, thans de bestreden beslissing, genomen:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar dat u betekend werd dd. 29.01.2016, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 25.01.2016.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing;

In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd.”

2. Over het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.1. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde te worden teruggestuurd.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de beslissing tot verlenging van opsluiting die uitwerking heeft zolang de bestreden beslissing niet wordt geschorst, zodat verzoeker huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enig middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”

2.1.2. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“(..)

Zie ook het zeer recent arrest van 28 februari 2017 met nummer 183.183:

“3.2.2.3 Aangezien onderhavige vordering gericht is tegen een beslissing “waarbij de onwettige afgifte van een bijlage 19ter dd. 14/02/2017 en van een immatriculatie-attest” als onbestaande moet worden beschouwd, hetgeen bezwaarlijk als een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden aanzien, geldt het vermoeden uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet in casu niet en komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten welke feiten de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden rechtvaardigen, waar hij volstrekt in gebreke blijft.

3.2.2.4 De Raad stelt vast dat de opsluiting met het oog op verwijdering het gevolg is van een andere administratieve rechtshandeling (...). Verzoeker maakt in zijn uiteenzetting op geen enkele manier aannemelijk dat een hoogdringendheid van de vordering tot schorsing met betrekking tot de thans bestreden beslissing noodzakelijk zou zijn, noch dat een behandeling van de vordering via de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat zou komen.

3.2.2.5 Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt hoe de behandeling van het schorsingsverzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen verhelpen dat het ingeroepen nadeel, dat verzoeker blijkbaar koppelt aan een overdracht aan Nederland en een uitwijzing naar Afghanistan, zich zou realiseren of moeilijk hersteld zou kunnen worden.

Er is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd bij artikel 39/62, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het PR RVV. Deze vaststelling volstaat op de vordering te verwerpen.”

Voormelde vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, zodat niet verder zal worden ingegaan op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en de middelen.

De vordering is onontvankelijk.”

2.1.3. De Raad benadrukt de vereiste van het uiterst dringend karakter die een van de cumulatieve voorwaarden is om te kunnen overgaan tot de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid bedoeld in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet.

In zijn uiteenzetting geeft verzoeker aan dat hij opgesloten zit met het oog op repatriëring. Deze situatie creëert op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een vermoeden dat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid, tenminste wanneer de vordering gericht is tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die jegens de betrokken vreemdeling werd getroffen.

Aangezien onderhavige vordering gericht is tegen een beslissing waarbij “de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest” als onbestaande worden beschouwd, hetgeen bezwaarlijk als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden aanzien, geldt het vermoeden uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet *in casu* niet en komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten welke feiten de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden rechtvaardigen, waar hij volstrekt in gebreke blijft.

2.1.4. *In casu* dient de Raad immers vast te stellen dat hoewel verzoeker wordt vastgehouden en een repatriëring imminent is, deze vasthouding en imminente repatriëring een juridische grond vinden in de op 25 november 2016 genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot vasthouding met het oog op verwijdering, die hem op dezelfde dag ter kennis zijn gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd evenwel niet aangevochten bij de Raad middels de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad wijst de advocaat van verzoeker hier ter terechtzitting op en benadrukt dat dit feit afbreuk doet aan het hoogdringend karakter van de vordering. De advocaat stelt zich ter zake te gedragen naar het oordeel van de Raad. Verder wordt wel betoogd dat de schorsing van de thans bestreden beslissing inhoudt dat het bevel niet kan uitgevoerd worden want dergelijke schorsing zou impliciet betekenen dat in afwachting van de behandeling van de aanvraag verzoeker niet kan verwijderd worden.

Het spoedeisend karakter dat verzoeker in de huidige vordering aanvoert vloeit niet voort uit de bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot het onbestaande beschouwen van de onwettige afgifte van een bijlage 19ter en immatriculatieattest, doch wel uit voormelde verwijderingsmaatregel van 25 november 2016. Bovendien biedt verzoeker met zijn betoog geen verklaring waarom hij niet ageerde tegen deze verwijderingsmaatregel en evenmin waarom hij zijn aanvraag pas indiende ruim na de afgifte van het bevel van 25 november 2016 en waarom hij dit niet veel eerder kon.

De vaststelling dringt zich op dat het eventuele spoedeisende karakter dat ontstaat bij huidige vordering is te wijten aan het eigen nalaten van verzoeker, nu hij – niettegenstaande zijn vasthouding en het daaruit voortvloeiende imminente karakter van zijn verwijdering van het grondgebied – heeft nagelaten in rechte en volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid die hem ter beschikking staat op te komen tegen de verwijderingsmaatregel van 25 november 2016 die dit spoedeisend karakter veroorzaakt. Hij houdt aldus zelf het spoedeisend karakter in stand.

Het uiterst dringend karakter bij huidige vordering wordt dan ook niet aangenomen, nu het spoedeisend karakter voortvloeit uit het eigen nalaten van verzoeker.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van PR RvV, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER